

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. M.**
bytem X.
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2017, č. j. JMK 128263/2017, sp. zn. S-JMK 103142/2017/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzení rozhodnutí Magistrátu města Bran, odbor dopravněsprávních činností, ze dne 11. 11. 2016, č. j. ODSČ-33103/16-

73 (dále též jako „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“).

2. Výrokem I. prvostupňového správního rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze správního deliktu, kterého se měl dopustit jako provozovatel vozidla tovární značky Š., RZ: X., když v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu předmětným vozidlem spočívalo v neoprávněném zastavení, tedy v porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v Brně ul. Technická 12 dne 26. 9. 2015 v 17:24 hod. Tím se dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (nyní přestupku ve smyslu § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dále též jako „přestupkový řád“, účinného od 1. 7. 2017).
3. Za předmětný správní delikt (nyní přestupek) byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč podle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 4 písm. f) a § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání správního deliktu (nyní přestupku). Současně žalobci byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Výrokem II. prvostupňového správního rozhodnutí bylo zastaveno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, konkrétně vozidla tovární značky Š., RZ: X., kdy v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel spočívalo v neoprávněném zastavení a stání, tedy porušení povinnosti dle § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, zjištěném Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Zelný trh 12 v Brně dne 16. 9. 2015 v 13:15 hod. V daném případě nebyl provozovateli vozidla správní delikt /nyní přestupek) prokázán.
5. Výrokem III. prvostupňového správního rozhodnutí bylo zastaveno řízení o podobném správním deliktu provozovatele vozidla jako ve výroku II., ovšem zjištěném na pozemní komunikaci Běhounská 10 v Brně dne 6. 10. 2015 v 9:05 hod. Provozovateli vozidla nebyl správní delikt (nyní přestupek) opět prokázán.
6. Výrokem IV. prvostupňového správního rozhodnutí bylo dále zastaveno řízení o podobném správním deliktu jako ve výroku II., ovšem s tím rozdílem, že protiprávní jednání bylo zjištěno na pozemní komunikaci Běhounská 10 v Brně dne 9. 10. 2015 v 11:08 hod. Také v tomto případě nebyl správní delikt (nyní přestupek) provozovateli vozidla prokázán.

II. Shrnutí žalobní argumentace

7. Žalobce v žalobě namítal nejprve nepřezkoumatelnost prvostupňového správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Podle něj správní orgán pouze konstatoval naplnění znaků skutkové podstaty, aniž uvedl, co to znamená, a jak dospěl k závěru, že skutek vykazuje znaky přestupku. Pouze konstatoval, že šlo o neoprávněné zastavení vozidla a nezabýval se definičními znaky stání a zastavení ve smyslu § 2 písm. n) a o) zákona o silničním provozu. Správní orgán uvedl, že z fotodokumentace je zřejmé, že řidič s vozidlem neoprávněně zastavil v působnosti dopravní značky „Zóna s dopravním omezením“, avšak nijak neuvedl, z čeho a jak to dovodil. Není zřejmé, zda je na určité fotografii současně vozidlo žalobce i příslušná značka, ani to, zda porušení lze dovodit na základě více fotografií, protože závěr správního orgánu je nepodložený. Správní orgán neodůvodnil závěr o tom, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu. V tomto směru nebylo provedeno žádné dokazování. Nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí žalobce shledal i v tom, že jsou podle něj zjevně šablonovitá. V této souvislosti také uvedl, že je všem známo, že všechna rozhodnutí prvostupňového správního orgánu i žalovaného v podobných případech jsou naprosto totožná, protože odůvodnění rozhodnutí je obecné až vágní. Navrhoval provedení analýzy rozhodnutí těchto správních orgánů za posledních 6 měsíců ve věci téhož správního deliktu. Podle žalobce byla napadená rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť neobsahovaly úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení věci a při výkladu právních předpisů (jednalo se o mechanicky vyplněné šablony). Žalobce ještě namítal, že nebyla nijak prokázána právní závaznost porušené dopravní značky, neboť nebylo jako důkaz provedeno opatření obecné povahy, kterým by značka byla na dané místo stanovena (§ 77 odst. 5 zákona o silničním provozu). Také údajně nebylo prokázáno, že by řidič vozidla kolem této značky skutečně projel. Za tím účelem měla být provedena jako důkaz mapka daného místa, z níž by bylo zřejmé, kde jsou příslušné značky č. IP 25a umístěny. Jelikož v tomto směru nebylo dokazování prováděno, nebylo prokázáno, že řidič projel okolo předmětné značky a ani to, že se nacházel v zóně s dopravním omezením.
8. Žalobce dále namítal vady výroku prvostupňového správního rozhodnutí, neboť to podle něj neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, protože je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu. Zejména nebylo uvedeno ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, přičemž toto ustanovení absentuje i v odůvodnění. Dále žalobce namítal nedostatečnost odkazu na § 100 zákona o silničním provozu, neboť toto ustanovení obsahuje 5 odstavců s rozdílnými povinnostmi. Pokud má výrok obsahovat odkaz na konkrétní ustanovení, jež vyjadřuje porušení povinnosti, která je znakem skutkové podstaty, pak použitý odkaz na § 10 zákona o silničním provozu tomuto požadavku nevyhovuje. Popis skutku ve výroku podle žalobce neumožňuje subsumpci, neboť je zde popsán nedostatečně. Z výroku lze zjistit pouze to, že mělo jít o neoprávněné zastavení v rozporu s § 4 písm. c) zákon o silničním provozu, avšak není zde uvedeno, že by řidič např. zastavil v úseku platnosti dopravní značky č. IP 25a s dopravním omezením č. B28 s dodatkovou tabulkou „MIMO VYHRAZENÁ STÁNÍ“. Z výroku není možné porušení příslušného pravidla jednoznačně dovodit, popis konkrétního jednání ve výroku zcela absentuje. Ve výroku mělo být konkrétněji uvedeno, co konkrétně bylo porušeno, když v daném případě došlo k porušení značky č. IP25a s dopravním omezením č. B28 s dodatkovou tabulkou „MIMO VYHRAZENÁ MÍSTA“, když vozidlo měl žalobce zastavit v úseku platnosti této značky, čímž došlo k porušení § 4 písm. c) zákona o

silničním provozu. Subsumpce výroku pak není možná i pro nedostatečné určení místa přestupku. Toto je totiž popsáno jen jako Technická 12 v Brně, která však označuje rozsáhlou budovu Fakulty elektrotechniky a komunikačních technologií VUT, v jejímž okolí je velké množství vyhrazených míst ke stání, na nichž značka rozhodně neplatí. Místo skutku mělo být popsáno konkrétněji tak, aby bylo z výroku zřejmé, že došlo k protiprávnímu jednání. Za současného stavu však výrok nevyhovuje požadavkům judikatury. Z výroku nelze dovodit ani to, zda mělo porušení pravidel za následek dopravní nehodu. Z výroku není zřejmé, kdy a kde mělo dojít ke správním deliktům, protože z něj vyplývá pouze údaj o čase a místě, kdy se o spáchání dozvěděla Městská policie Brno. To však nemusí souhlasit s časem a místem spáchání deliktů. Výrok prvostupňového rozhodnutí není jasný, srozumitelný a určitý a připouští i výklad, že se správní delikt stal jindy a jinde. Hrozí tak zaměnitelnost skutku. Nedostatky skutkové a právní kvalifikace, kterým trpí výrok rozhodnutí, trpělo i oznámení o zahájení řízení, protože se proti němu nemohl žalobce řádně hájit. Správní orgán dále překročil svoji pravomoc, pokud žalobci výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit na účet správního orgánu. Žalobce je totiž mohl uhradit i jinak, např. v hotovosti na pokladně úřadu, což by bylo jednodušší a levnější.

9. Dále žalobce namítal protiústavnost ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, v němž je obsažena skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a to proto, že zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Po provozovateli vozidla je tak požadováno nesplnitelné jednání. Ten totiž nemůže učinit více, než poučit příslušného řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy. Absolutní odpovědností provozovatele vozidla tak dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla. V této souvislosti žalobce navrhl soudu, aby řízení ve věci přerušil až do rozhodnutí Ústavního soudu o návrhu Krajského soudu v Ostravě na zrušení příslušných ustanovení zákona o silničním provozu.
10. Žalobce dále namítal, že znakovým správním deliktem nepodnikající fyzické osoby podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu v době od 1. 7. do 13. 7. 2017 bylo rovněž zavinění, k čemuž mělo být také přihlédnuto s ohledem na zásadu retroaktivity in mitius. To je třeba aplikovat nejen na správní delikty spáchané v době nové právní úpravy, tedy od 1. 7. do 13. 7. 2017, ale i na správní delikty spáchané dříve, jelikož se jedná o právní úpravu pro obviněného prospěšnou. V této souvislosti žalobce brojil proti krátké legisvakanci lhůtě zákona č. 183/2017 Sb., protože zákon mohl nabýt účinnosti nejdříve 15. den po jeho vyhlášení, tj. 13. 7. 2017.
11. Žalobce ještě namítal, že správní orgán se dopouští nepřípustné diskriminace, neboť zjištěné přestupky, spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí, nestíhá. Tím dochází k nezákonné negativní diskriminaci českých provozovatelů motorových vozidel, neboť ti jsou hromadně postihováni za porušování § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve formě přestupku dle § 125f citovaného zákona. Jsou jim ukládány pokuty a povinnost k náhradě nákladů správního řízení, zatímco zahraničním provozovatelům žádný postih nehrozí. Mohou se tak dopouštět porušování právních předpisů beztrestně. Toto by mělo být prověřeno a za tím účelem by mělo být provedeno dokazování např. znaleckým posudkem za účelem zjištění, v kolika případech správní orgán vymáhal konkrétní částku po zahraničním provozovateli vozidla nebo kolikrát proti němu zahájil řízení o přestupku

provozovatele. Prohřešky řidičů zahraničních vozidel jsou policií přehlíženy a nejsou ani dokumentovány. Důvodem je, že stíhání zahraničního provozovatele vozidla je pro správní orgán obtížnější, a to proto, že nemá přímý přístup do registru zahraničních provozovatelů vozidel. Takový diskriminační přístup kvůli ulehčení práce však nelze připustit.

12. Žalobce spolu s právním zástupcem vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách NSS, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. "
13. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby obě správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, a že napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Oba správní orgány postupovaly v souladu s platnou právní úpravou.
15. Žalovaný dále konstatoval, že námitky, uplatněné v žalobě, mohl žalobce uplatnit již v rámci správního řízení, konkrétně v podaném odvolání, avšak tak neučinil. Místo toho podal pouze blanketní odvolání. Právě v rozsudku NSS Ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, bylo uvedeno, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem. Účastník řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. Byla by tak popřena koncepce správního soudnictví, založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Tyto závěry pak jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Je to právě odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s právní úpravou; někdo jiný jeho úlohu nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním řízení platí tzv. omezený revizní princip. Přitom odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. V řízení před správními soudy nelze posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před zdejším soudem. Pokud měl žalobce za to, že správní orgány pochybily, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat nejpozději v odvolacím řízení. Místo toho zjištěný skutkový stav účelově zpochybňoval až v řízení před soudem.
16. Námitku, v níž žalobce rozporoval provedení dokazování, existenci možné dopravní nehody, nepopsání fotodokumentace a zjištění v ní, a také nezabývání se definičními znaky zastavení dle § 2 písm. n) a o) zákona o silničním provozu, žalovaný označil za nedůvodnou. Správní orgán není povinen v rozhodnutí uvádět jakékoliv definice. Správní orgán řádně popsal, jaké důkazy hodnotil, a také jakým způsobem. Ostatně žalobce se měl možnost se správním spisem seznámit, avšak tak neučinil. Žalovaný vycházel při svém rozhodování z obsahu spisového materiálu, z něhož jasně vyplývá, že k nehodě nedošlo. Názor žalobce je chybný, pokud se domnívá, že správní orgán musí prokazovat žalobcem tvrzené skutečnosti a případné verze skutkového děje. Primárně sice leží důkazní břemeno

na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud však obviněný z přestupku tato zjištění a některé z důkazů zpochybňuje, pak se přesouvá důkazní břemeno na něj a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (§ 52 správního řádu). Navíc názor žalobce, že jakékoliv tvrzení žalobce musí dokazovat správní orgán, by vedl ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).

17. Žalovaný dále odmítl námitku šablonovitosti správních rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného není výsledkem mechanického vyplnění vzoru. Naopak zmocněnec žalobce sděluje stále stejné nekontaktní osoby, které již v mnoha rozsudcích NSS označil za obstrukční taktiku (u subjektů nabízejících „pojištění proti pokutám“). Obecní zmocněnci provozovatelů vozidel totiž sdělují jako řidiče stále se opakující jména osob zemřelých, nekontaktních nebo cizinců. Dále pak podávají blanketní odvolání. Na základě těchto stále stejných obstrukčních postupů pak mají rozhodnutí žalovaného skutečně dost společných prvků. I přesto však platí, že žalovaný přezkoumává napadená rozhodnutí v plném rozsahu a v případě pochybení takové rozhodnutí zruší.
18. Odkaz na § 10 zákona o silničním provozu bez uvedení konkrétního odstavce lze považovat za dostačující s ohledem na ostatní skutečnosti, a také dle ustálené judikatury NSS (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. 6 As 208/2016). Z rozsudku NSS ze dne 8. 9. 2016, sp. zn. 2 As 85/2016, vyplývá, že *„Ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být vždy správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu proto musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání popř. i uvedením jiných skutečností“*.
19. Ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí je přesně uvedeno místo (Brno, Technická 12), datum, čas i druh spáchání [neoprávněné zastavení, tedy porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k)]. Tím pak je zprostředkovaně dostatečně určité popsán i správní delikt provozovatele vozidla, spočívající v nezajištění dodržování uvedené povinnosti (rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-35). Správní orgán vždy vychází z údajů uvedených v oznámení o přestupku, tedy z času zjištění přestupku městskou policií. Pouze tento údaj je relevantní a k tomuto údaji bylo předmětné jednání prokázáno. Uvedením platebních údajů nebyla překročena pravomoc správního orgánu a ani závazně stanoven způsob úhrady. Údaj o tom, zda jednání nemělo za následek dopravní nehodu, nepředstavuje náležitost výroku rozhodnutí.
20. Ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není protiústavní (např. rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32).
21. Žalovaný nevidí žádný důvod k tomu, aby byla zpochybněna účinnost zákona č. 183/2017 Sb., takovou námitku pokládá za zcela nedůvodnou a účelovou. Jednalo se o správní delikt, ke kterému je vázána objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.
22. Žalovaný zcela odmítl, že by docházelo k diskriminaci, a že by přestupky spáchané vozidly provozovanými v zahraničí nebyly stíhány. Z moci úřední jsou projednávány všechny přestupky, o kterých se správní orgán dozví. Předmětem nyní projednávané věci byly

pouze správní delikty jmenované v obou správních rozhodnutích, pročez námitky ohledně jakýchkoliv dalších řízení jsou zcela nedůvodné.

23. napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, byly shromážděny dostatečné podklady, skutkový stav byl zjištěn správně, a také byl správně právně posouzen, nedošlo k porušení práv žalobce.
24. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Replika žalobce

25. V replice žalobce uvedl, že je sice pravdou, že námitky byly poprvé uplatněny až v žalobě, nicméně v tom podle něj nelze hledat nic zvláštního či účelového, když teprve při sepisu žaloby byl zastoupen právním profesionálem, advokátem. Žalovaný patrně klade na obecné zmocněnce přemrštěné požadavky (v řízení o přestupku byl žalobce zastoupen pouze obecným zmocněncem). Žalobními námitkami, které žalobce uplatnil poprvé v žalobě, bylo poukazováno výhradně na nezákonnost a nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, což jsou vady, kterých si měl žalovaný všimnout z úřední povinnosti. Žalovaný zjevně povinností odvolacího orgánu nedostál, když potvrdil rozhodnutí prvního stupně. Pokud byly některé právní námitky uplatněny poprvé až v žalobě, pak nejde o žádnou obstrukci či účelovost, nýbrž je to důsledkem toho, že obecný zmocněnec žalobce nebyl schopen tyto vady rozpoznat. K žalobním námitkám žalobce uvedl, že jsou zcela přípustné. Řízení dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) je ovládáno tzv. úplnou apelací, na právní námitky neuplatněné ve správním řízení nelze aplikovat zásadu koncentrace řízení. Ostatně ani nová skutková tvrzení, uplatněná teprve v žalobě, nelze odmítat (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, sp. zn. 10 As 24/2015), nýbrž je maximálně lze označit za nevěrohodná či nerelevantní. V nyní posuzované věci nejde o situaci, kdy by po soudu bylo požadováno suplovat činnost správních orgánů, nýbrž jde o to, že se žalobce domáhá soudní ochrany před postupem žalovaného.
26. Žalobce dále předložil fotodokumentaci místa, kde mělo dojít k přestupku. Dopravní situace na daném místě není jednoduchá. Proto měla být podle žalobce specifikace místa přestupku ve výroku přesnější (např. pomocí GPS údajů či jiného přiléhavého popisu místa přestupku). Adresní místo Technická 12 v Brně označuje rozsáhlý komplex budov Fakulty elektrotechniky a komunikačních technologií VUT (rozměry komplexu cca 170 x 170 m), v jehož okolí jsou mj. dvě parkoviště s desítky parkovacích míst, na nichž porušená dopravní značka č. IP 25a s dopravním omezením č. B28 s dodatkovou tabulkou „MIMO VYHRAZENÁ STÁNÍ“, zřejmě neplatí. Na základě popisu místa přestupku ve výroku rozhodnutí nelze vyloučit, že vozidlo žalobce stálo v místě, kde to bylo dovoleno, protože drtivá většina míst u budovy na adrese Technická 12 v Brně, je vyhrazeným místem ke stání. Taková úroveň určitosti výroku nevyhovuje požadavkům judikatury (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2017, č. j. 9 As 279/2016-48, ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42). K uvedenému žalobce předložil mapu místa přestupku a mapu ulice Technická v Brně.

27. Ve výroku by měly být uvedeny informace o správním deliktu, které jednoznačně vedou k závěru o naplnění všech znaků skutkové podstaty. Popis skutku ve výroku musí umožňovat tzv. subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu. Z výroku by tak mělo být zřejmé, kde přesně vozidlo u dané budovy stálo tak, aby bylo možné posoudit, zda vozidlo stálo mimo vyhrazená místa pro stání. Tak tomu však v posuzované věci nebylo. Z údajů uvedených v Registru územní identifikace, adres a nemovitostí (dále též jako „RÚIAN“) dokonce vyplývá, že pozemní komunikace okolo budovy na adrese Technická 12 v Brně nejsou pojmenovány jako ulice Technická, což činí výrok nesrozumitelným a neurčitým.
28. Žádná pozemní komunikace u budovy na adrese „Technická 12, Brno“ nenese označení „ulice Technická“, a proto zde nemůže být umístěno ani žádné dopravní značení, které by mohlo být porušeno. Místo přestupku je tak označeno místem, které neexistuje, což jej činí nesrozumitelným. U budovy na adrese Technická v Brně se sice nachází několik pozemních komunikací, nicméně tyto nemají žádné označení, jak si lze ověřit v RÚIAN.
29. Už v žalobě žalobce namítal nedostatečnost popisu deliktního jednání ve výroku prvostupňového rozhodnutí, z něhož není patrné, že k porušení povinnosti v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu mělo dojít porušením dopravní značky, a to konkrétně č. IP 25a s dopravním omezením č. B28 s dodatkovou tabulkou „MIMO VYHRAZENÁ STÁNÍ“. Z výroku také není patrné, jakým konkrétním jednáním byla tato značka porušena, tj. že se jednalo o zastavení vozidla mimo vyhrazená stání.
30. Teprve z odůvodnění vyplývá, že se mělo jednat o porušení dopravní značky (posledně citované), přitom z nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2529/12 vyplývá, že „nedostačuje zhojení neúplnosti výroku v odůvodnění rozsudku“. K tomu žalobce ještě doplnil, že právní názory Ústavního soudu jsou závazné, přitom dle nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2018, sp. zn. II. ÚS 1685/17, vyplývá, že závazný není jen výrok tohoto nálezu, ale i odůvodnění, resp. ty části, jež obsahují nosné důvody.
31. K nyní posuzované věci žalobce odkazuje na dva rozsudky Krajského soudu v Brně, konkrétně ze dne 25. 7. 2018, č. j. 31 A 3/2017-39, a ze dne 26. 9. 2018, č. j. 29 A 169/2016-37, neboť je považuje za přílehavé. Také v jejich případě nebylo možné z výroku prvostupňového správního rozhodnutí dovodit, jakým konkrétním jednáním mělo dojít k porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, tj. např. porušením dopravní značky. V případech obou odkazovaných rozsudků totiž z výroku prvostupňového rozhodnutí nevyplývalo, jakým jednáním se řidič vozidla žalobce dopustil tvrzeného „neoprávněného zastavení nebo stání“. V případě prvního odkazovaného rozsudku nebylo ze skutkové věty vůbec patrné, že vozidlo mělo zastavit nebo stát před vjezdem na pozemní komunikaci z polní nebo lesní cesty.
32. K žalobním námitkám, v nichž žalobce namítal, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno (především § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu), žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46. Z něj je totiž podle žalobce patrné, že ve výrokové části rozhodnutí musí být uvedena všechna ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Podle žalobce ve výroku právě chybí § 125e odst. 2

zákona o silničním provozu, který obsahuje zákonná kritéria pro výměru sankce. Rozšířený senát v citovaném rozhodnutí neopomenul, že výrok musí obsahovat vedle právní kvalifikace skutku též právní ustanovení, tzn. musí být patrné, jakého správního deliktu (skutkové podstaty) se pachatel dopustil a podle jakého ustanovení právního předpisu mu byla stanovena správní sankce. V nyní posuzované věci toto nebylo dodrženo, neboť ve výroku absentuje § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu.

33. Ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu je povinen správní orgán v rozhodnutí také uvést úvahy, na základě kterých aplikoval příslušná zákonná ustanovení (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-295, z něhož mj. vyplývá, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru. Podobně žalobce odkázal také na rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2005, č. j. 5 Afs 197/2004-89.
34. Za nepravdivé žalobce označil tvrzení žalovaného, že správní orgán popsál, jaké důkazy hodnotil, a jakými způsobem je hodnotil. Podle žalobce totiž správní orgán nepopsal způsob, jakým hodnotil jednotlivé důkazy. Dále nepopsal, jak z fotodokumentace dovodil, že vozidlo žalobce se nacházelo v úseku platnosti porušené zónové dopravní značky, dále kde konkrétně mělo k přestupku řidiče dojít a zda lze mít za prokázané, že řidič vozidla musel projet okolo porušené dopravní značky (pokud by kolem dopravní značky neprojel, nebylo by mu možné klást za vinu její porušení). Správní orgán pouze vyjmenoval jednotlivé podklady rozhodnutí, načež uvedl souhrn skutečností, které z těchto podkladů zjistil, což však nelze považovat za řádné odůvodnění.
35. Žalobce dále odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 1. 2019, č. j. 30 A 138/2017-38. V tomto rozsudku se soud zabýval okruhem žalobních námitek, v nichž žalobce tvrdil nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, neboť nebylo prokázáno, že vozidlo stálo v úseku dopravní značky IZ 8a s dopravním omezením B29 s tím, že ve správním spise chyběla mapa či fotografie dopravního značení umístěného v příslušné zóně či úvaha správního orgánu o tom, zda se vozidlo žalobce mohlo dostat na dané místo po pozemní komunikaci. Uvedený okruh žalobních námitek Krajský soud v Plzni uznal za důvodný (poznámka Krajského soudu v Brně: z uvedeného nelze zjistit důvody závěrů Krajského soudu v Plzni).
36. Žalobce označil správní rozhodnutí za nepřezkoumatelná, neboť v nich není odůvodněn závěr o tom, že se řidič žalobcova vozidla nacházel v úseku platnosti porušené zónové značky, neboť z odůvodnění nevyplývalo, že by podle dokumentace či jiných důkazů bylo prokázáno, že řidič musel projet okolo zónové dopravní značky. Zásadní otázkou, zda řidič projel okolo této značky, se správní orgány nezabývaly.
37. Žalobce nechce, aby správní orgány prokazovaly jeho tvrzení, nýbrž požaduje, aby dodržovaly své zákonné povinnosti. V tomto rozsahu pak měly prokázat, že ke spáchání správního deliktu skutečně došlo, přičemž měly dodržovat právo žalobce na spravedlivý proces. Nezajímaly se však o to, zda řidič žalobcova vozidla musel projet okolo porušené zónové značky, pročez tuto skutkovou otázku neprokázaly.

V. Posouzení věci krajským soudem

38. S ohledem na zhoršení epidemiologické situace v souvislosti s novým typem koronaviru a z toho plynoucích omezení pro chod soudů, přezkoumal soud v souladu s § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba není důvodná.
39. Krajský soud nejprve ověřil skutkové závěry ze správního spisu. Zjistil, že skutkové závěry v základním rozsahu odpovídají skutkovému ději uvedenému v čl. I. tohoto rozsudku, na který pro stručnost odkazuje a provedené závěry již nebude na tomto místě znovu opakovat.
40. Soud nejprve ověřil ze správního spisu, že správní řízení bylo původně vedeno ve věci čtyř správních deliktů, z jejichž spáchání byl žalobce coby provozovatel vozidla obviněn. Ve vztahu ke třem správním deliktům žalobce coby provozovatele vozidla bylo prvostupňovým správním rozhodnutím řízení zastaveno, neboť nebyla pořízena fotodokumentace v dostatečném časovém odstupu, pročež provozovateli vozidla nebyly správní delikty prokázány (jednalo se o správní delikty provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením povinnosti v § 10 ve spojení s § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu zjištěném dne 16. 9. 2015 v 13:15 hod. v Brně ulici Zelný trh 12, dále 6. 10. 2015 v 9:05 hod. v Brně ulici Běhounská 10 a dne 9. 10. 2015 v 11:08 hod. v Brně ulici Běhounská 10). Jelikož po těchto třech správních deliktech bylo správní řízení zastaveno, což lze uvážit jako úkon ve prospěch žalobce, a žalobce ani ničeho proti tomuto postupu nenamítal, správní soud se dále nezabýval těmito třemi správními delikty, o nichž bylo řízení zastaveno.
41. Ze správního spisu naopak vyplynulo, že na základě oznámení policie o spáchání přestupku nezjištěnou osobou zaslal prvostupňový správní orgán žalobci, jakožto provozovateli předmětného vozidla v souladu s § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvu k úhradě peněžitě částky nebo sdělení totožnosti řidiče vozidla, přičemž mu k tomu stanovil lhůtu určenou zákonem. Tato výzva byla žalobci řádně doručena dne 6. 1. 2016. Žalobce ve lhůtě stanovené výzvou určenou částku neuhradil, přičemž správnímu orgánu sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla pana L. H. N., nar. X., trvale bytem ve X., s doručovací adresou X., jenž vozidlo měl řídit v předmětný čas. Prvostupňový správní orgán zaslal této osobě výzvu k podání vysvětlení ve věci zjištěného přestupku, avšak ta se vrátila správnímu orgánu zpět se sdělením, že zásilka nebyla v úložní lhůtě vyzvednuta, a že zásilku nebylo možné vložit do schránky, ani na jiné vhodné místo. Žalobcem sdělená osoba byla nekontaktní. Prvostupňový správní orgán i ze své úřední činnosti sdělení žalobce vyhodnotil jako účelové a věc týkající se podezření ze spáchání dopravního prostředku dne 26. 9. 2015 odložil (ke dni 8. 4. 2016). Následně prvostupňový správní orgán zahájil řízení o správním deliktu (nyní přestupku), resp. o všech čtyřech správních deliktech provozovatele vozidla, což bylo zmocněnci žalobce oznámeno dne 18. 8. 2016 doručením do jeho datové schránky. Správní orgán současně oznámil, že dne 29. 9. 2016 bude provedeno dokazování mimo ústní jednání a současně bude umožněno seznámit se a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. V mezidobí dne 17. 8. 2016

žalobce doručil správnímu orgánu sdělení, že odvolává zmocnění udělené společnosti ODOVOZ VOZU s.r.o. a současně sdělil, že vozidlo v inkriminované době řídil pan Š. P. Současně přiložil dopis pana Š. P., v němž se doznal ke spáchání přestupku ze dne 16. 9. 2015 na Zelném trhu v Brně. Jelikož k tomuto sdělení, že vozidlo v uvedený den řídil pan P., došlo až po odložení přestupkové věci dne 29. 3. 2016, nebylo možné se tímto již zabývat, neboť dle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích (současně platilo, že provozovatel vozidla se nezprostil odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu). Nutno k uvedenému také doplnit, že prohlášení pana P. se týkalo údajného přestupku ze dne 16. 9. 2015 v Brně na Zelném trhu, o němž bylo fakticky řízení zastaveno a žalobci nebylo toto jednání kladeno za vinu.

42. Prvostupňový správní orgán v řízení o správních deliktech provedl dne 29. 9. 2016 mimo ústní jednání důkazy obsažené ve spisovém materiálu: oznámení přestupku Městské policie Brno, zajištěnou fotodokumentací a kartou vozidla (vzhledem k vymezení žalobních bodů pro soudní přezkum pouze ve vztahu ke správnímu deliktu ze dne 26. 9. 2015, soud mohl ověřovat správnost již jen ve vztahu k tomuto deliktu). Nutno poukázat také na to, že žalobce ani jeho zmocněnec se k seznámení s podklady nedostavili. Po důkladně provedeném dokazování především prostřednictvím pořízené fotodokumentace Městskou policií Brno, z níž jasně vyplynulo, že žalobce s vozidlem neoprávněně zastavil v působnosti dopravní značky „Zóna s dopravním omezením“, v níž platil zákaz zastavení mimo vyznačená stání (zastavit bylo možné pouze na přilehlém vyznačeném parkovišti), dále prostřednictvím oznámení přestupku Městské policie Brno, jehož obsah zcela korespondoval s pořízenou fotodokumentací z místa správního deliktu a konfrontovaným mapovým podkladem rovněž z místa správního deliktu a přilehlého okolí. Podstatný doklad představovala též karta vozidla, z níž vyplynulo, že žalobce byl provozovatelem předmětného vozidla v době od 27. 2. 2013 do 13. 4. 2016.
43. Na základě podkladů obsažených ve správním spise má krajský soud ve shodě s prvostupňovým správním orgánem (i žalovaným) za prokázané, že žalobce coby provozovatel vozidla tovární značky Š., RZ: X., v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívalo v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle § 4 písm. c) ve spojení s § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, přičemž bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v Brně ul. Technická 12 dne 26. 9. 2015 v 17:24 hod. Porušená povinnost vyplývala z porušení dopravní značky „Zóna s dopravním omezením“ (č. IP 25a), v níž platil zákaz zastavení mimo vyznačená stání (B28). Výše uvedeným jednáním se žalobce coby provozovatel vozidla dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za což mu byla podle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 4 písm. f) a § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném v době spáchání správního deliktu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

44. K výše uvedenému je třeba ve shodě s prvostupňovým správním orgánem ještě doplnit, že v posuzované věci nebyla dodržena pravidla silničního provozu, přičemž protiprávní jednání spočívalo v neoprávněném zastavení předmětného vozidla a toto porušení povinností řidiče vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, bylo projednatelné v blokovém řízení a ze správního spisu také vyplynulo, že nemělo za následek dopravní nehodu. Podle § 2 písm. o) zákona o silničním provozu platí, že zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu. Přestupek spočívající v protiprávním zastavení vozidla (jednoznačně vyplývá ze skutkové věty prvostupňového správního rozhodnutí) představuje ještě kratší okamžik uvedení vozidla do klidu, než je jeho stání. Právě z pořízené fotodokumentace (viz správní spis) jasně vyplývá, že žalobce coby provozovatel předmětného vozidla vozidlo zastavil v zóně s dopravním omezením, která platí pro celou oblast vysokoškolského komplexu budov VUT v ulici Technická, a to s tím, že zde platí zákaz zastavení mimo vyznačená stání. Právě z fotografie na č.l. 19 ve spojení s č.l. 16 a č.l. 17 správního spisu je zřejmé, že poblíž žalobcova zastaveného vozidla se nacházelo poloprázdné parkoviště vyhrazené ke stání či zastavení vozidel. Této možnosti žalobce nevyužil a zastavil vůz v zóně s dopravním omezením, kde platil zákaz zastavení pro jeho vozidlo. K zastavení vozidla měl využít míst vyznačených pro zastavení a stání vozidel. Zóna s dopravním omezením, kde platí zákaz zastavení mimo vyznačená místa k stání, je patrná i z mapových podkladů, která jsou veřejně přístupná na internetu. S uvedenými zjištěními z fotodokumentace a mapových podkladů zcela pak korespondovalo oznámení přestupku sepsané Městskou policií Brno. Oznámení přestupku bylo předáno k dalšímu postupu prvostupňovému správnímu orgánu dne 17. 12. 2015, kdy se tento správní orgán dozvěděl o spáchání správního deliktu (nyní přestupku). Neoprávněné zastavení vozidla je jednáním, které vykazuje znaky přestupku popsané v zákoně o silničním provozu, který je běžně projednatelný v blokovém řízení, pokud ve spojitosti s ním nejsou současně zjištěny např. vážnější škody na zdraví a majetku. K dopravní nehodě také nemohlo dojít, neboť žádná ve správním spise nebyla popsána a ostatně žalobci ani jinému řidiči nebyla kladena za vinu. Negativní skutečnosti v podstatě nelze prokazovat. Podstatné bylo také to zjištění, že žalobce byl ke dni spáchání správního deliktu provozovatelem předmětného vozidla (viz karta vozidla). Současně nebylo zjištěno, že by jeho vozidlo bylo odcizeno, nebo že by mu byla odcizena tabulka s přidělenou státní poznávací značkou. V registru silničních vozidel také nebyly prováděny změny provozovatele vozidla. Nebyly tak zjištěny žádné liberační důvody, pro které by žalobce coby provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídal.
45. S ohledem na výše uvedené nelze žalobci přisvědčit v tom, že prvostupňové správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z obsahu správního spisu a obou správních rozhodnutí je naprosto zřejmé, čeho se žalobce coby provozovatel vozidla dopustil, o jaké protiprávní jednání se jednalo, jaké znaky skutkové podstaty byly naplněny, a také jak k tomu došlo. Není pravdou, že bylo konstatováno pouze naplnění znaků skutkové podstaty, aniž by bylo vysvětleno, co to znamená a jak k tomu správní orgány dospěly (viz obsah prvostupňového i druhostupňového správního rozhodnutí). Neoprávněné zastavení vozidla nebylo třeba nijak detailně vysvětlovat, neboť nebylo sporu o dobu či délku uvedení předmětného vozidla do klidu. Podle provedené fotodokumentace vozidlo v zóně s dopravním omezením zastavilo a ve vozidle a ani nikde kolem nebyla žádná osoba, která by se chystala k odjezdu s tímto vozidlem. Minimálně zastavení vozidla

na krátkou dobu bylo prokázáno. Ačkoliv o neoprávněném zastavení vozidla není sporu, lze poukázat na skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla formulovanou v § 125f zákona o silničním provozu, kde je potíráno stejně neoprávněné zastavení jako stání. I z tohoto pohledu tedy nebylo třeba detailně rozebírat zastavení vozidla, když ze skutkové věty výroku prvostupňového správního rozhodnutí toto protiprávní jednání jednoznačně vyplývalo.

46. Žalobce správnímu orgánu dále vytýkal, že mělo být z fotodokumentace údajně zřejmé, že řidič s vozidlem neoprávněně zastavil v působnosti dopravní značky „Zóna s dopravním omezením“, nicméně že správní orgán neuvedl, z čeho to dovodil. Pokud by žalobce nahlédl v průběhu správního řízení (popřípadě soudního řízení) do správního spisu, pak by zjistil, že je zde ke správnímu deliktu pořízena série fotografií z místa správního deliktu (nyní přestupku) dne 26. 9. 2015 v Brně ulice Technická 12, z nichž je patrné nejen vozidlo žalobce, ale také komplex vysokoškolských budov VUT a k ní přiléhající poměrně rozsáhlá zóna s dopravním omezením (IP 25a), v níž platí zákaz zastavení mimo vyznačená stání (B28), a to pro celou příjezdovou a odjezdovou zónu (komunikaci), mimo sousední vyhrazená parkoviště. Na fotografii ve správním spise je také založena dopravní značka „Zóna s dopravním omezením“ (č. IP 25a). Žalobce musel kolem předmětné značky projet a nemohl ji minout, jinak by se nemohl do uvedené zóny dostat. Platí pro celou komunikaci Technická, která je příjezdovou (odjezdovou) komunikací k vysokoškolskému komplexu budov VUT.
47. Zároveň namítal žalobce šablonovitost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Soud tento názor žalobce nesdílí. Obsah rozhodnutí správních orgánů je vždy logicky spjat jak s náročností posouzení skutkového stavu, tak s náročností právního hodnocení věci. V případě správních deliktů (přestupků) provozovatelů vozidel se jedná o delikty spojené s objektivní odpovědností pachatele a rozhodování v zákonem limitovaných případech, které předznamenávají typologicky méně náročné situace jak na prokázání skutkového stavu, tak i právní hodnocení.
48. Podle názoru zdejšího soudu se rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zabývá všemi skutečnostmi, které byly o deliktním jednání zjištěny a zároveň se správní orgán zabývá i aplikací právních norem na zjištěný skutkový stav. U správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce v typologicky naprosto shodných situacích jak skutkově tak právně nelze očekávat jazykovou či právní ekvilibristiku, která bude obsahově odlišovat jednoznačně jedno rozhodnutí od druhého. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu.
49. Žalobce namítal, že napadená rozhodnutí jsou v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť neobsahují úvahy, kterými se správní orgány řídily při hodnocení a při výkladu právních předpisů. K tomu však žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by obsahovaly konkrétní pochybení správních orgánů. Krajský soud žádné pochybení správních orgánů neshledal, přičemž jejich rozhodnutí považuje za souladné s § 68 odst. 3 správního řádu. Obě správní rozhodnutí obsahují v odůvodnění důvody výroků, podklady pro jejich vydání, a také úvahy, kterými se správní orgány řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Žalobce nebyl ve správním řízení nijak aktivní (až na výpověď

plné moci zmocněnci a doložení tvrzení pana P.), pročez nebylo třeba se jeho návrhy dále vypořádávat. V obou správních rozhodnutí soudu nechybělo žádné hodnocení či výklad právních předpisů a z takto obecně formulované námitky není zřejmé, jaké pochybení mohl mít žalobce na mysli.

50. Právní závaznost dopravní značky nebyla žalobcem v řízení před správním orgánem zpochybněna. Za této procesní situace mohly správní orgány vycházet z toho, že umístění dopravní značky, resp. její právní závaznost, žalobce nečinil spornou. To ostatně vyplývá z celého průběhu správního řízení i blanketního odvolání, které nebylo ani na výzvu správního orgánu doplněno, kdy právní závaznost porušené dopravní značky nečinil nijak spornou. Jinak dopravní značka je dle rozsudku NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83, „...opatřením obecné povahy, jelikož naplňuje jeho materiální znaky. Je tudíž správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti. To znamená, že se na dopravní značku nablížíet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost“.
51. Žalobci nebylo možné přisvědčit ani v tom, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí je vadný a v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Podle žalobce mělo jít především o § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, který obsahuje zákonná kritéria pro výměru pokuty. Krajský soud má ve shodě s žalovaným za to, že ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí je přesně uvedeno místo (Brno, ul. Technická 12), datum, čas (26. 9. 2015 v 17:24 hod.) i druh spáchaného deliktu (neoprávněné zastavení), tedy porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Ze správního spisu i z odůvodnění rozhodnutí je dále ještě toto jednání upřesněno jako porušení zónového omezení vyplývajícího z § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu při nedodržení povinnosti vyplývající z dopravní značky „Zóna s dopravním omezením“ (č. IP 25a), kde platí zákaz zastavení (B28). Tím vším byl (zprostředkovaně) dostatečně určité popsán i správní delikt provozovatele vozidla (nyní přestupku), spočívající v nezajištění dodržování uložené povinnosti, vyplývající z § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-35).
52. Výše uvedeným výkladem lze také potvrdit, že výrok prvostupňového rozhodnutí o správním deliktu byl dostatečný, umožňoval subsumpci a znemožňoval záměnu s jiným skutkem, neboť v něm byl popsán skutek řádně s uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2016, sp. zn. 2 As 85/2016). Z obsahu skutkové i právní věty výroku prvostupňového správního rozhodnutí je jednoznačně zřejmé, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, a to tím, že jeho vozidlo bylo v rozporu s dopravní značkou či jinou signalizací [§ 4 písm. c) zákona o silničním provozu] v místě, kde to zákazová značka zakazuje (tedy v zóně s dopravním omezením, kde je zakázáno zastavit vozidlo mimo vyhrazená stání; zde však vyhrazené stání nebylo, k tomu sloužilo přilehlé parkoviště). Výrok prvostupňového správního rozhodnutí je zcela srozumitelný a jednoznačný jak po stránce skutkové, tak i právní.
53. Žalobce dále namítal nedostatečnost odkazu prvostupňového správního orgánu ve výroku rozhodnutí na ust. § 10 zákona o silničním provozu. K tomu krajský soud uvádí, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo v rámci právní kvalifikace odkázáno na ust. § 10

zákona o silničním provozu. V tomto ohledu je třeba přisvědčit žalobci v tom, že dané ustanovení obsahuje několik odstavců, přičemž musí být z výroku zřejmé, která povinnost provozovatele vozidla byla konkrétně porušena. V nyní posuzované věci nicméně prvostupňový správní oprávněný tuto specifikaci nepřímou učinil, pakliže uvedl, že žalobce porušil povinnost provozovatele vozidla tím, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. V podstatě tak přímo ocitoval ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, na který bylo následně odkázáno v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Námitce žalobce tak nelze přisvědčit.

54. Správní orgán nepochybil ani v tom, že nezmiňuje ve výroku ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Předmětné ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o výši sankce, nikoliv výroku, ve kterém má být uvedeno ustanovení, které umožňuje správnímu orgánu sankci uložit a dle kterého byla sankce uložena. Vypuštění odkazu na ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu z výroku prvostupňového rozhodnutí nemůže proto zakládat nezákonnost celého rozhodnutí.
55. Soud nemohl přisvědčit ani tvrzení žalobce, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí neumožňuje subsumpci pro nedostatečné určení místa přestupku. Místo spáchání deliktu je ve výroku jasně určeno s tím, že jde o pozemní komunikaci v Brně, ul. Technická 12. Na tom nic nemůže změnit ani rozsáhlý komplex vysokoškolských budov VUT, který se zde nachází. Pokud žalobce namítal, že je zde také velké množství vyhrazených míst ke stání (parkoviště), pak s tím lze souhlasit, avšak z fotodokumentace pořízené z místa deliktu, která tvoří součást správního spisu, je zřejmé, že žalobce vozidlo zastavil v úzké ulici v zóně s dopravním omezením, kde platil zákaz zastavení, a nikoliv na větším prostranství (parkovišti), které mohlo představovat místo vyhrazené k stání. Z použitých námitek je zcela zjevné, že se žalobce neseznámil s obsahem správního spisu, ač k tomu byl vyzván správním orgánem ve správním řízení.
56. Nelze přisvědčit ani pravdivosti námítky týkající se údajné nesrozumitelnosti výroku prvostupňového správního rozhodnutí, když z něj údajně není zřejmé, kdy a kde mělo ke správnímu deliktu dojít (Městská policie Brno se o deliktu mohla dozvědět jindy a jinde). Krajský soud k tomu uvádí, že správní orgán vždy vychází z údajů uvedených v oznámení přestupku, a tedy v posuzované věci z času zjištění přestupku Městskou policií Brno. Pouze tento údaj je relevantní, protože k tomuto údaji je předmětné jednání prokázáno. Čas a místo správního deliktu bylo řádně ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí uvedeno a neumožňuje záměnu s jiným skutkem.
57. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (nyní přestupek), nicméně požadavek žalobce na to, aby tato skutečnost byla formálně uvedena ve výroku, již považuje soud za nadbytečný. Absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel není znakem skutkové podstaty. Popis jednání řidiče vozidla obsahuje natolik

jasné vymezení jednání provozovatele vozidla, že jeho subsumpce pod skutkovou podstatu deliktu provozovatele vozidla je bez problémů možná. Ani oznámení o zahájení řízení netrpělo žádnými vadami.

58. Uvedení způsobu, kterým je možné uloženou pokutu spolu s částkou určenou na náhradu nákladů řízení uhradit, má, jakkoliv je ve výroku, pouze zjevně informativní charakter. Nejedná se o závazné určení jediného možného a přípustného způsobu úhrady. Soud nepopírá, že by bylo vhodnější uvést v rozhodnutí i jiné možnosti úhrady (vedle převodu na bankovní účet, také složenkou nebo složením v hotovosti na pokladně úřadu), které právní řád ČR připouští, nicméně toto opomenutí nelze považovat za tak závažné, že by pro něj mělo být rozhodnutí zrušeno. Žalobce mohl uhradit pokutu osobně na pokladně, v tom mu nebylo nijak bráněno.
59. Ve svých předcházejících rozhodnutích soud obsáhle odkazoval k námitce protiústavnosti ustanovení § 10 zákona o silničním provozu na podrobnou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. V mezidobí však došlo k vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci Pl. ÚS 15/16, který se podrobně zabýval souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem ČR. V citovaném nálezu, který je v plném znění dostupný na stránkách www.usoud.cz, Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobodách, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Zdejší soud v podrobnostech odkazuje na podrobné odůvodnění citovaného nálezu, ve kterém se Ústavní soud zabýval všemi i žalobcem vznesenými otázkami s tím, že nezbyvá než konstatovat, že ani tato námitka není důvodná.
60. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou, a to z následujících důvodů.
61. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb. nabyt účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb.
62. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů sice větou první stanoví, že pokud není stanovena

účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.

63. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již krajský soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, který nabyt účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Uvedený předpis změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Zákonodárce v rámci změn úpravy správního trestání tímto zákonem vložil do ustanovení § 125f zákona o silničním provozu odst. 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění. Z legislativního procesu není absolutně patrné, že by se v průběhu přípravy změn správního trestání uvažovalo o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic proto nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, než obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.
64. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Soud je obecně vázán zákonem a ustanovení čl. CCLVII jasně stanovuje účinnost. Ze shora uvedených důvodů neshledal zdejší soud důvod pro předložení věci Ústavnímu soudu ke zrušení citovaného ustanovení a proto je toto ustanovení pro soud závazné.
65. V této souvislosti je s ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, *„že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.“*
66. Pro úplnost ke shora uvedenému soud uvádí, že zavinění nebylo vyžadováno u správního deliktu provozovatele vozidla (přestupku) podle § 125f zákona o silničním provozu ve znění právní úpravy účinné do 30. 6. 2017 ani účinné od 1. 7. 2017. Případný by tedy nebyl ani odkaz žalobce na to, aby byla použita právní úprava pozdější, která by mohla být pro žalobce příznivější. Totéž platí i pro uloženou pokutu dle zákona účinného do 19. 2. 2016. Podle nové právní úpravy účinné od 20. 2. 2016 by byla sankce posuzována a ukládána jen

v případě, bylo-li by to pro žalobce coby provozovatele vozidla příznivější. Tak tomu však nebylo. Proto byla sankce posuzována podle zákona účinného v době, kdy se provozovatel vozidla správního deliktu dopustil. Tehdy bylo možné za předmětný správní delikt uložit pokutu v rozmezí 1 500 – 2 500 Kč. Nová právní úprava stanovila pokutu v naprosto stejném rozpětí, jediná změna spočívala v tom, že se výše pokuty nestanovovala dle § 125c odst. 4, nýbrž dle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu.

67. V tomto směru žalovaný velmi kvalitně odůvodnil napadené rozhodnutí. Dle § 125f odst. 1 a 3 zákona o silničním provozu je třeba aplikovat sankci (nyní správní trest) dle zákona účinného v době spáchání správního deliktu (nyní přestupku). Dle § 112 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový řád“, účinný od 1. 7. 2017) platí, že na určení druhu a výměry sankce se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele příznivější. S účinností od 1. 7. 2017 je druh a výměra správního trestu upravena v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve stejném druhu a výměře, jako sankce (nyní správní trest) dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017. Proto se použila dosavadní právní úprava. Dle tohoto ustanovení se tak uloží pokuta, přičemž se použije rozmezí pro přestupek, jehož znaky porušení vykazovalo, přičemž pokuta nepřevyší 10 000 Kč. Dle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání správního deliktu se za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) citovaného zákona uloží pokuta v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, tedy pokuta na samé spodní hranici sazby.
68. V posuzované věci nedošlo ani k zániku odpovědnosti za správní delikt (nyní přestupek). O správním deliktu se správní orgán dozvěděl dne 17. 12. 2015, žalobci bylo prostřednictvím zmocněnce doručeno oznámení o zahájení řízení ve věci předmětného správního deliktu dne 18. 8. 2016. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu prvostupňovým správním rozhodnutím, které bylo vydáno dne 11. 11. 2016. Druhostupňové správní rozhodnutí bylo vydáno dne 5. 9. 2017 (v právní moci dne 5. 9. 2017). Vzhledem k tomu, že správní delikt (nyní přestupek) byl spáchán dne 26. 9. 2015, nedošlo do vydání pravomocného rozhodnutí v uvedené věci k zániku odpovědnosti za delikt, a to jak podle právní úpravy účinné v době spáchání deliktu, tak ani podle právní úpravy pozdější, která není ani v tomto ohledu pro žalobce příznivější. Roční promlčecí doba (§ 30 přestupkového řádu) běžícím dnem následujícím po dni spáchání přestupku (dříve správního deliktu) byla přerušena v souladu s § 32 odst. 2 písm. a) a b) přestupkového řádu oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž byl obviněný uznán vinným. Byla-li promlčecí doba přerušena, začne běžet promlčecí doba znovu. Odpovědnost za přestupek však zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání. To vše bylo v posuzované věci dodrženo. Naproti tomu podle staré právní úpravy účinné do 30. 6. 2017, bylo rozhodné ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, podle něhož odpovědnost za správní delikt zanikala tehdy, pokud o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán (i tato kritéria by byla v nyní posuzované věci splněna).
69. Žalobce si dále stěžoval na nepřípustnou diskriminaci, kdy delikty zahraničních provozovatelů vozidel údajně správní orgány nestíhají, avšak hromadně stíhají pouze české provozovatele vozidel. Soud považuje tuto námitku za zcela účelovou, která má zcela

odvést pozornost od posuzovaného případu. Správní orgány jsou povinny projednávat z moci úřední všechny přestupky, o kterých se dozví. Taktéž policie musí konat v souladu se zákonem. V této souvislosti soud poukazuje na to, že předmětem nyní posuzovaného případu jsou pouze správní delikty (správní delikt), které byly předmětem správního řízení a jiné námitky ohledně jakýchkoliv odlišných řízení nemohou být předmětem tohoto soudního přezkumu. Soud ještě dodává, že žalobce svá zpochybňující tvrzení ani ničím nedoložil.

70. K žalobcem požadované anonymizaci rozhodnutí ve věci a jeho nezveřejňování na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu pak krajský soud dodává, že se jedná o běžnou součást žalobních námitek podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž Nejvyšším správním soudem bylo opakovaně judikováno, že anonymizace účastníků řízení je dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud k tomu dodává, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.
71. V této souvislosti lze podpůrně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019-38, ve kterém bylo uvedeno, že: „K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, jakož i meritorních rozhodnutí na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlásování uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlásování rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 5/2012 - 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, ve kterém konstatoval, že „pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.“

VI. Závěr a náklady řízení

72. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
73. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů

řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. října 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.